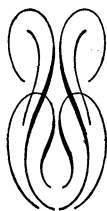

FOLKVISEDANSER

UTGIVNA AV

SVENSKA UNGDOMSRINGEN

FÖR BYGDEKULTUR

FOLKVISEDANSER

AV

INEZ MALLANDER

UTGIVNA AV

SVENSKA UNGDOMSRINGEN
FÖR BYGDEKULTUR

STOCKHOLM
HERMAN ANDERSON & SON TRYCKERI
1935

INNEHÅLLSFÖRTECKNING.

Förord	Sid. 5
--------------	-----------

GAMLA OCH NYA SVENSKA FOLKVISOR.

1. Sankt Örjans visa.....	7
2. Sven i Rosengård	11
3. Herr Carl eller klosterrovvet	14
4. Lindormen	17
5. Sorgens makt.....	20
6. Per Svinaherde	22
7. Tänker du, att jag förlorader är	24
8. Kråkvisan	26
9. Och jungfrun gick åt killan.....	28
10. Uti vår hage.....	30
11. Och ungmön hon gick sig	32
12. En fin visa.....	34
13. En vårlåt	36
14. Visa i folkton	38
15. Padderaddan	40
16. Höga berg	42
17. Böljebyvals	44
18. Aspåkerspolska	47

ÖVERSÄTTNINGAR.

19. Sigurdskvädet	50
20. Ormen länge.....	54
21. Bendik och Årolilja	57
22. Liten Aslög	60
23. Åka på isen hala.....	62
Steg	65
Fattningar	66
Regler för färödansen.....	67

Utgivarens förord.

Detta häfte har kommit till på många folkvisedansares önskan. På grund av bristande tid har det emellertid blivit ytterst ofullständigt utarbetat och utgör i sitt nuvarande skick endast ett förarbete till kommande bok. Min förhoppning är emellertid, att mitt lilla blygsamma sånghäfte icke bara skall bliva ett stöd för minnet för dem, som redan börjat fördjupa sig i folkvisedans, utan att det även skall hjälpa till att sprida intresset för denna dansform till vidare kretsar i vårt land. De intresserade förfrågningar, som jag fått från mycket olika håll, varsla om andra och bättre tider för den gamla nordiska dansform, som går under benämningen folkvisedans.

Beskrivningen av färösteget är meddelat av fröken Klara Semb, Oslo, som också varit mig behjälplig med översättningen av Bendik och Årolilja.

Herr Karl eller Klosterrovat, Lindormen, Sorgens makt, Sigurdskvädet och Ormen länge dansas såsom färödans, d. v. s. i ring med skiftande färösteg och med stark inlevelse i visans innehåll. Om en försångare — eller sångerska — föredrager densamma måste dock hela ringen sjunga med i omkvädet. Till Norsk fackeldans sjunger man numera i Sverige vår egen ståtliga medeltidssång Sankt Örjans visa. Denna dans, Kråkvisan, Bendik och Årolilja samt Åka på isen hala stå beskrivna i Norske folkedansar II av Klara Semb.

För övrigt har medtagits en del gamla och nya folkvisor, som på två undantag när utarbetats av mig, samt 3 visor — Höga berg, Böljebyvals och Aspåkerspolska — som ej passa in under benämningen folkvisedans, då de utföras med från denna dansart avvikande steg. — Padderaddan dansas med färösteg i ramsestil utan paus mellan stroferna.

Göteborg i januari 1935.

INEZ MALLANDER.

1. Sankt Örjans visa.

Sjunges till Norsk fackeldans.

Melodien upptecknad i Kolmården, Krokeks socken, Östergötland, av Richard Dybeck, Runa, saml. 1-2. Visan sjöngs såsom svensk fältsång vid Sten Sture den äldres seger över danskarna i slaget på Brunkeberg 11 oktober 1471.

Texten hämtad ur Folkvisedanslagets i Stockholm Kväden och folkvisor, Stockholm 1918.

1. kvinnor. Hör du sankt Ör = jan, jag sä = ger dig: Du

skall mitt ä = ren = de ut - ri = da Till Ba = by = lon den

skö = na stad e = mot den dra = ken att stri = da

2. alla.

»Den draken har så underlig sed,
var dag vill han hava sin föda,
både folk och fä och vad han får,
så månd' han den staden utdöda».

3. alla.

Konungen gav åt sitt folk det råd
var dag en människa att giva:
»Så månde dock detta länga vårt liv
och så får vi längre leva».

4. *alla.*

Då varven voro gångna omkring
 på konungens dotter det månd' falla.
 Och borgarna gingo för konungen in
 hans enda dotter utkalla.

5. *alla.*

»Konung, I hållen det I haven sagt
 och gören oss intet till mene,
 eller ock vi gå i slottet in
 och brytom stockar och stenar».

6. *kvinnorna.*

Jungfrun sig klär i sin bästa dräkt,
 den bästa, som hon hade
 så tar hon med sig sitt lekelamb
 och så av slottet utgångar.

7. *männen.*

Riddar Sankt Örjan kom ridandes,
 hans häst för alla mände springa.
 Banéret var vitt och korset rött,
 det förde han i sina händer.

8. *männen.*

»Stånden I här min jungfru skön
 hvi sörjen I så svåra?
 Vad är väl Eder till möda lagt?
 I sägen det uppenbara».

9. kvinnorna.

»Riden nu bort fager ungersven
och gör Eder intet till mene,
Ty detta är nog att jag skall dö —
jag dör nu hellre allena.

10. alla.

Och så kom draken av denna sjö
Sankt Örjan emot honom rider,
Och ingen fågel flyger så snabbt
som han sitt svärd uttryckte.

11. männen.

»Kära min jungfru I träden fram,
I binden om draken Edert bälte,
att Eder fader och moder må se,
det I från honom ären frälste».

12. alla.

De ledde den draken allt till den stad,
Sankt Örjan och jungfrun den sköna,
och allt det folk som i staden var
begynte då till att löpa.

13. alla.

»Hör du det, konung, jag säger dig,
här gäller nu intet att löpa:
Med allt ditt rike och allt ditt folk
i dag skall du låta dig döpa».

Dansbeskrivning finnes i Norske Folkedanser II av Klara Semb. Sankt Örjans visas 13 strofer följa dansturererna sålunda:

Tur I: Strof 1.

Tur II: Stroferna 2–3.

Tur III: Stroferna 4–10. — När *5:te strofen* påbörjas, är flickornas ring bildad och första flickan börjar dansa ner från fronten. *Strof 6*: Flickorna dansa fram genom valvgången av facklor. *Strof 9*: Första flickan har hunnit fram till sin pojke.

Tur IV: Stroferna 11–13. När två versrader sjungits av strof 13 stå alla på två linjer vända mot varandra. De gå med små färöstep mot varandra och hälsa under återstoden av sista versen.

2. Sven i Rosengård

Gammal folkvisa efter värmländska traditioner.

1) »Var har du va't så länge, Sven i Ro-sen-gård?» -
 »Jag har va-rit i stal-let. Kä-ra moder vår. 2) I
 vänten mig 3) sent el-ler 4) al-drig.»

2. »Vad har du gjort i stallet?» -
 »Jag har vattnat fålarna.»
3. »Varför är din kläder så blodig?» -
 »Vita fålan spjärnte mig.»
4. »Varför är din skjorta så blodig?» -
 »Jag har mördat broder min.»
5. »Vart skall du då ta' vägen?» -
 »Jag skall rymma av landet.»
6. »När kommer du tillbaka?» -
 »När korpen han vitnar.»
7. »Och när vitnar korpen?» -
 »När svanen han svartnar.»

8. »Och när svartnar svanen?» —
 »När fjädern hon sjunker.»
9. »Och när sjunker fjädern?» —
 »När gråsten han flyter.»
10. »Och när flyter gråsten,
 Du Sven i Rosengård?» —

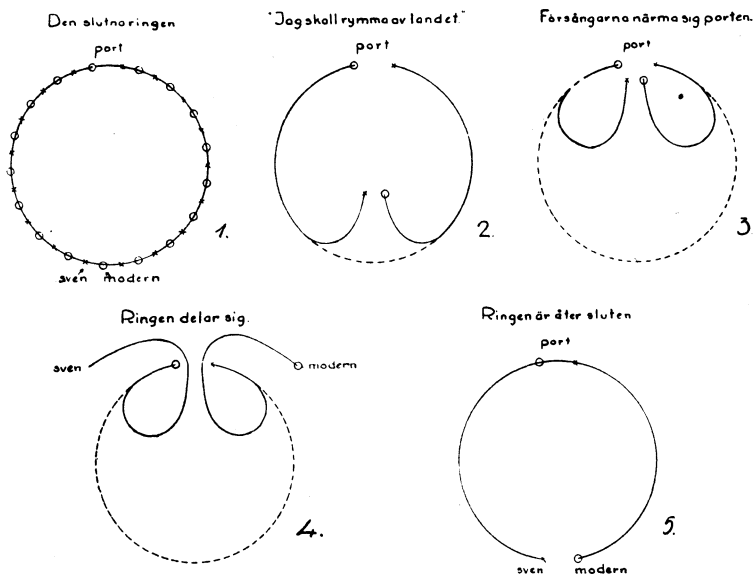
Uppställning i ring med färöfattning.

Om möjligt jämna par, men i varje fall ett jämnt antal deltagare. I denna folkvisedans förekommer två försångare: modern och Sven, som sjunga växelsång. Hela ringen sjunger med i omkvädet »I vänten mig sent eller aldrig», och det är kören som så starkt framhåller kontrasten mellan de båda ensamma rösterna och den ödesbetonade, mäktiga omgivningen. Mittför de båda försångarna är det par placerat, som skall bilda port i vers 5. Mellan porten och försångarna å ömse sidor bör vara ett lika antal personer.

1) Ringen rör sig med färöstep under moderns och Svens växelsång. 2) Nu faller den mäktigt in i omkvädet men fortfarande dansande färöstep. 3) På »sent» dansas v. steg — h. intill under vändning inåt ringen. 4) Alla taga ett vänstersteg med tyngdöverföring in i ringen och lyfta samtidigt, med en lugn men intensiv rörelse, armarna framåt-uppåt. På sista stavelsen i »aldrig» föras armarna ned samma väg och v. fot flyttas tillbaka intill den högra.

De fyra första verserna dansas på ovan beskrivna sätt. Vers 5 börjar med färöstep i ring: »Vart skall Du då ta' vägen, Sven i Rosengård», sjunger modern. När Sven ger svaret: »Jag skall rymma av landet», börja de båda försångarna dansa tvärs genom ringen mot porten, dragande ringen med sig. Sven och den halva ring. som följer efter honom, måste byta fot d. v. s. dansa h. färöstep, samt föra

armarna mot höger i st. för mot vänster. Porten tar stegen så gott som på stället (något framåt). Var och en av de dansande måste på bästa och jämnaste sätt lämpa steg och rörelser efter porten. (Ju närmare denna man är placerad, dessto svårare är det.) Armlyftningarna förekomma ej i omkvädet, förrän ringen åter är sluten. Se teckningarna!

Ringen måste vara sluten senast när omkvädet i vers 9 sjunges. Ny vers utföres som vers 1, men den sista versen sjunges annorlunda mot de övriga. När modern sjungit: »Och när flyter grästen, du Sven i Rosengård», är det inte Sven, utan hela ringen, som svarar: »Stenen flyter aldrig, kära moder vår». Och i Svens eget svar: »I väntan mig sent, men jag kommer aldrig», får hon visshet om det öde, som väntar henne och sonen.

3. Herr Carl eller klosterrovet.

Efter Geijer o. Afzelius, *Svenska folkvisor*, ny uppl. I, 139.
Sjunges till dans i slutna ring med färöstepg (se förordet).
Omkvädet i vers 12 sjunges av gossarna, i verserna 13
och 14 av flickorna.

Herr Carl han gick för sin foster-mor in, Han
frågade henne om råd: »Hur skall jag sköna
jungfrun med mig ur klostret få? Hur skall jag sköna
jungfrun med mig ur klostret få?» Men herr Carl (han)
sover allena.

2. »Du lägg dig sjuk, du lägg dig död,
Du lägg dig uppå bår,
Så kan du sköna jungfrun
Med dig ur klostret få.»

3. In kommo de småsvennerne,
Voro klädde i kläderna blå:
»Och lyster skön jungfrun i vakstugan gå
Och se herr Carl på bår?»

4. Och in kommo de småsvennerne,
Voro klädde i kläderna röd':
»Behagar skön jungfrun i vakstugan gå
Och se herr Carl är död?»
5. Och in kommo de småsvennerne,
Voro klädde i kläderna vit':
»Behagar skön jungfrun i vakstugan gå
Och se herr Carl stå lik?»
6. Och jungfrun gick för sin fostermoder in,
Och frågade henne om råd:
»Ack, kan jag i vakstugan få gå
Och se herr Carl på bår?»
7. »Och inte vill jag dig giva råd,
Ej heller så nekar jag dig;
Men om du i afton i vakstugan går,
Herr Carl han sviker dig.»
8. Och jungfrun inför dörren gick,
Hon glimmade som en sol;
Men herr Carls falska hjärta
Det låg på bår och log.
9. Och jungfrun till hans huvud gick,
Hon såg på hans krusade hår:
»Ack, medan du här levde,
Du höll mig ganska kär.»
10. Och jungfrun hon till fötterna gick,
Hon lyfter på vitan linn':
»Ack, medan du här levde,
Du var allrakäresten min.»

11. Och jungfrun hon till dörren gick,
Hon bjöd sina systrar god natt;
Herr Carl, som uppå bären låg,
Sprang upp, tog henne fatt.
12. »I bären ut min bår igen,
I skänken mjöd och vin,
I morgon skall mitt bröllop stå
Med allrakära sten.»
13. Det var de klosterunnor —
De läste uti bok —
»Visst var det en Guds ängel,
Som bort vår syster tog.»
14. Och alla klosterunnor
De sjöngo för sig:
»Krist, giv en sådan ängel
Kom', tog' båd mig och dig!»
Men herr Carl sover allena.

4. Lindormen.

Lindormen är i folkföreställningen en orm av ofantlig storlek. I denna visa är lindormen en förtrollad prins, som återfår sin verkliga gestalt, när han funnit en ung kvinna, som frivilligt vill följa honom. Den här följda texten är upptecknad i Småland år 1838 och finnes bevarad i *Hyltén=Cavallius' folkvisesamling* i Kungl. Bibl.

Efter Steffen. *Svenska folkvisor*, 49. Melodin efter Arwidsson. *Svenska fornsånger*, II, n:r 139.

Sjunges till dans i öppen ring, som beskriver en orms rörelser.

Signild lil = la tjän = te på konungens gård och de
lek = te -- där tjän = te hon sig i
fullt åt = ta år. De lek = te ut = i nät = ter och
al = la si = na dag = = = ar.

2. Och när som det led på det nionde år,
Då kom där till henne en lindorm så grå.
3. »Hör, Signild lilla, vad jag säger dig,
Haver du ej lust att följa nu med mig?»

4. Och Signild hon gick, och lindormen han rann,
Och Signild lilla mötte bröderna fem.
5. »Hör du, Signild lilla, vad vi säga må,
Varför skall du följa lindormen så?»
6. »Kära mina bröder, låt mig ha min gång,
Ty mig är så spått allt uti min barndom.»
7. Och när som de kommo i blomstrande lund,
Då lysste Signild lilla att vila en stund.
8. Och Signild lilla bredde ut kappan den blå,
Och lindormen lade sig så varligt därpå.
9. Och Signild lade sig på kappan ock ned,
Och lindormen smög sig sakta bredvid.
10. Och när de hade sovit till dager ljus,
Så vaknar Signild lilla uti ett kungahus.
11. Och Signild lilla ser sig noga omkring,
Och kring henne stodo tärnor i ring.
12. Och Signild lilla räcker snövit hand,
Så kom där till henne den fagraste man.
13. Och prinsen han sade till Signild alltså:
»Min styvmor har gjort mig till lindormen grå:

14. Det skall du få vara, det säger jag nu,
Tills någon godvilligt vill vara din brud.»
15. Och prinsen klappar Signild på rosenkind:
»Vill du nu bli den allra kärastan min?»
16. Och Signild lilla tog han allt uti sin famn
Och gav'na gullringar och drottninganamn.
17. Och det blev stor glädje i unga kungens gård,
— Och de lekte —
Det har ej vatt en sådan på fyra tjugo år.
De lekte uti nätter och alla sina dagar.

5. Sorgens makt.

Efter Geijer och Afzelius, *Svenska folkvisor*, ny uppl. I, 30. (Verserna 7, 8, 10 uteslutna).

Sjunges till dans i slutna ring med färöstep (se förordet).

1. Li = ten Kerstin och hennes mo = der de la = de gull i
 bår - Vem bry = ster lö = ven av lil = je = träd? Li = ten
 Ker = stin hon sör = jer sin fäs = te = man ur grav. I
 fröj = den e = der al = la da = gar.

2. Han klappade på dörren med fingrarna små:

»Statt upp, liten Kerstin, tag läsen ifrå!»

3. »Med ingen så haver jag stämman satt,

Och ingen så släpper jag in här om natt.»

4. »Statt upp, liten Kerstin, tag läsen ifrå!

Jag är den ungersven, du förr så hållit av.»

5. Och jungfrun hon mände så hastelig uppstå,

Så lätt tager hon den läsen ifrå.

6. Så satte hon honom på rödan guldskrin
Och tvädde hans fötter i klaraste vin.
7. Och jungfrun steg upp och tog på sig sina skor;
Så följde hon den ungersven över långan skog.
8. »Och se, sköna jungfru, hur månen upprann!»
Så hastelig den ungersven från henne försvann.
9. Då satte hon sig ned allt uppå hans grav:
»Och här skall jag sitta, tills Herren Gud mig tar.»
10. Då hördes svara den ungersven:
»Och hör du, liten Kerstin, gå hem igen!»
11. »För var och en tår, som du fäller uppå jord,
Min kista hon bliver så full utav blod.»
12. »Men var gång på jorden du är i hjärtat glad» —
Vem bryter löven av liljetråd? —
»Min kista hon bliver så full av rosors blad.»
I fröjden eder alla dagar.

6. Per svinaherde.

1) Per Svi = na = her = de sat = te sig på
tu = van och sang: 2) Kom fa la la la la la la la
lej, kom fa la la la lej, kom fa la la la
lej, la la lej! 3) Han ön = ska = de en jung = fru allt
ut = i sin 4) famn, Kom 5) fa la la la la la
6) la la la la la la 7) lej, kom fa 8) la la la
Långsammare
9) lej kom 10) fa la la la lej, 11) la la 12) lej.

2. Ormen han sad', som uti buskarna låg:
»Int' får du nå'n jungfru ännu på ett år».

- 3 Om morgonen innan dager blev ljus,
Stod svinaherden utanför konungens hus.
- 4 »Om dagarna så går jag och vallar dina svin,
Om nättren får jag ej sova för dotteren din.»
- 5 Och svinaherden tog av sig sin gamlade vant',
Så fick man då se en gulddiamant.
- 6 Och svinaherden tog av sig sin gamlade hatt,
Så fick man då se var guldkronan hon satt.
- 7 »Jag är väl ingen svinaherde, fastän ni tycker så,»
Kom falleralle o. s. v.
- 8 »Jag är den störste konung, som på jorden månde gå.»
Kom falleralle o. s. v.

Parvis uppställning i stor ring. Färöfattning.

- 1) Färösteg.
- 2) Livliga färösteg med hopp.
- 3) Färösteg.
- 4) Parvis vändning mot varandra.
- 5) Paret fattar varandras högra händer och taga ett dalsstegsliknande steg med v. fot — i st. för hopp på tredje takt delen gör man en tåhävning på v. fot. — Armarna höjas så mycket, att man kan se på varandra under dem.
- 6) Samma steg med h. fot; man fattar nu varandras vänstra händer.
- 7) Vänster fot intill höger fot.

Parvis ringfattning och omdansning $\frac{3}{4}$ varv:

På 8) början av ett färösteg (vänster — höger intill — vänster — 9) höger intill). 10) Med höger fot (höger — vänster intill — höger). Flickan står nu med ryggen inåt ringen.

11) Gossen bugar, flickan niger djupt med vänster fot bakom den högra. Händerna hållas i axelhöjd i ringfattningen.

12) Uppresning, vänster fot intill höger.

13) Nu ska' man bilda stor ring igen. Gossen håller kvar sin flickas vänstra hand med egen höger och börjar dansa färösteg medsols i ringen; flickan följer med färösteg. Innan det första steget är färdigdansat, är ringen slut. Och folkvisan dansas vers efter vers på nyss beskrivna sätt.

2. Tänker du, att jag skulle sörja för dej?
 Så tokig var jag fälle ej.
 Nog får jag en annan, som håller av mej,
 Och inte så hänger man sej.
 Så sant som det är, att jag nu sitter här,
 Så sant har du varit allra kärestan min,
 Som under himmelen fanns.
 Men nu är jag etc.

3. Jag säger dej nu, till ditt beslut:
 Jag vill dej inte ha,
 Om du ock varst klädd i förgyllande skrud
 Och om min vänskap bad.
 Å nej, jag svor och sade väl då:
 Vänskapen är nu så långt härifrån,
 Att allri den kommer här mer.
 Men nu är jag etc.

Parvis uppställning i ring med färöfattning.

- 1) Färöstege. (Siffrorna ovanför texten till vers 1 angiva hur färösteget skall dansas!)
- 2) Parvis vändning mot varandra. På »sant» slås h. handflatorna mot varandra med en smäll och var och en gör en helomvändning åt vänster.
- 3) Detta upprepas med v. hand och åt motsatt håll. Handklatschen sker även här på ordet »sant».
- 4) En överdrivet djup och något spefull nigning och bugning.
- 5) Parvis ringfattning. Livlig omdansning 1½ varv medsols. Vid versens slut stå flickorna till vänster om sina pojkar.

Följande verser utföras på ovan beskrivna sätt. Flickorna komma efter varje vers ett steg till vänster i ringen.

8. Kråkvisan.

Efter Arwidsson, *Svenska fornsånger*, III, 527. Melodien är upptecknad efter fru Garborgs sång.

Bonden han körde åt timmerskog; Hej och hå, åt

tim = merskog. Fick han hö = ra var kråk = an goll!

Hej och hå! Tra = lá = la = la = la = la = la = la.

2. Bonden vände om, körde hem igen:
»Jag är så rädder, att kråkan biter mej!«
3. Svarade kärngen med ena tand:
»Aldrig hörde jag kråka skrämman!«
4. Bonden satte bågen emot sitt knä;
Nu sköt han kråkan ned från träd.
5. Han satte bågen emot sitt ben,
Han sköt den kråkan ned ur gren.
6. Bonden satte bågen emot sin fot;
Han sköt den kråkan i hjärterot.

7. Brått kom det bud från konungens gård:
»Vad gjorde du med kråkan du sköt i går!» —
8. »Den kråkan var nyttig till mången god sak:
Med fjädern täckte jag all min tak.»
9. Och huvudet tog jag till käppeknapp.
Och näbben den tog jag till tunnetapp.»
10. »Av huden gjorde jag tolv par skor,
Förutan tofflor jag gav åt mor.»
11. »Och köttet satte jag i balgar och kar,
Förutan de stekar jag gav åt min far.»
12. »Föttren dem tog jag till dyngegrep,
Tarmarna tog jag till stockarerep.»
13. »Av skråvet gjorde jag ett gångande skepp;
Hej och hå, ett gångande skepp.
Det likaste som uppå havet gick!»
Hej och hå! Trallalalalalalala.

9. Och jungfrun gick åt killan.

1. Och jungfrun gick åt kil = lan, Hon

skul = le häm = ta vann; Där stod en li = ten

has = sel = gren, Han var så myc- ket grann

2. »Ack, hör du liten hasselgren,
Varför är du så grann?»
»Jag äter mull, jag dricker vann,
Därför är jag så grann.»
3. »Ack, hör hon liten jungfru,
Varför är hon så fin?»
»Jag äter socker, dricker vin,
Därför är jag så fin.»
4. »Ack, hör du liten hasselgren,
Försmå du ej min' ord:
Jag har två bröder på konungens gård,
De hugga dig i rot.»
5. »De hugga mig om vintern,
Om sommarn står jag grön:
Men mister jungfrun äran sin,
Den får hon ej igen.»

Parvis uppställning i ring. Folkvisedansfattning.

På första versraden, vilken sjunges i repris, dansas 2 folkvisedanssteg. När andra versraden sjunges gå pojkarna med 3 steg in i ringen (börja med v. fot). På »gren» i ordet hasselgren sätta de h. fot intill den vänstra, och göra en djup bugning. Armarna i kors över bröstet. När »Han var så mycket grann» sjunges, gå de baklänges tillbaka till sina platser i ringen. Vid reprisens omsjungning gå flickorna in i ringen med 3 steg. De hålla händerna i kjo= len, börja med h. fot och niga djupt på »gren» med v. fot bakom. De gå tillbaka till sina platser med början på h. fot.

Vers 2 utföres på samma sätt. I vers 3 och 4 gå flickorna först in i ringen. I vers 5 gå pojkarna återigen först in i ringen. Men när flickorna återvänt till sina platser avslutas folkvisedansen med nigning och bugning på »gen» i ordet »igen».

10. Uti vår hage.

Folkvisa från Gotland.

1 Ut = i vår ha = ge där väx = a blå
 Alla En röst
 bär. 2Kom hjär = tans fröjd! 3Vill du mig Alla
 nå = got, så träf = fas vi där. 4Kom,
 5lil = jor och a = kvi = le = ja, Kom 6ro = sor och sa = li =
 vi = a! Kom, 7lju = va krus 8myn = sta, Kom, 9hjärtans fröjd.

2. Fagra små blommor där bjuda till dans.
 Kom hjärtans fröjd!
 Vill du, så binder jag åt dig en krans.
 Kom, liljor och akvileja o. s. v.
3. Kransen den sätter jag sen i ditt hår.
 Kom, hjärtans fröjd!
 Solen den dalar, men hoppet uppgår.
 Kom, liljor och akvileja o. s. v.
4. Uti vår hage finns blommor och bär.
 Kom, hjärtans fröjd!
 Men utav alla du kärast mig är.
 Kom, liljor och akvileja o. s. v.

Deltagarna taga parvis i ring. Folkvisedansfattning.

1) Under det den första versraden sjunges, dansas ett folkvisedanssteg.

2) Paret vänder sig mot varandra, flickan genom att under vändningen taga ett mycket kort högersteg inåt ringen.

K o m h j ä r — t a n s f r ö j d

Flickan: Vändn. v. om — nigning — vändn. h. om — h. fot intill v.
 Pojken: » h. om — bugning — » v. om — » » » »

3) Ringen dansar åter ett folkvisedanssteg.

4) Paret vänder sig mot varandra och pojken fattar sin flickas högra hand med egen höger. De dansa om ett varv med samma steg som beskrives i »Aspåkerspolska», men med den skillnad, att steget här utföres med sviktning i st. för hopp. Det blir ett vänstersteg på ⁵⁾ ett högersteg på ⁶⁾ samt början av ett vänstersteg på ⁷⁾ (v. fot, h. intill). På ⁸⁾ återtages de ursprungliga platserna i ringen med ett kort vänstersteg och h. fot intill under en liten vridning åt vänster.

9) Nigning och bugning. Armarna höjas på ⁹⁾ och sänkas när »fröjd» sjunges.

Alla verser utföres på samma sätt.

11. Och ungmön hon gick sig i fagreste lund.

Musik av Aug. Söderman

1) Och ungmön hon gick sig i fagreste lund Bland
 2) ro = sor och 3) dä = je = li = ga 4) blom = mor. 5) Där
 möt = te hon svennen i mor = go = nens stund. Den
rall.
 6) lil = la grön 7) lin = den hon 8) sör = jer!

2. Nu reser jag bort, allra kärestan min,
Från rosor och däjeliga blommor,
Men aldrig i världen går du ur mitt sinn.
Den lilla grön linden hon sörjer!
3. Och ungersven föll uti hedningaland
Bland rosor och däjeliga blommor;
Men ungmön i klostret hon täljer sitt band.
Den lilla grön linden hon sörjer!
4. Krist' give dem båda en lättare ro
Bland rosor och däjeliga blommor,
När de ibland helgon i himlen få bo,
Men's lilla grön linden hon sörjer!

(Fr. Hedberg)

Uppställning: Deltagarna stå uppställda i ring, par om par.

Folkvisedansfattning. Under första versraden tar man ett folkvisedanssteg (1). När omkvädet sjunges, vänder man sig mot ringen. Alla taga ett steg framåt med vänster fot (2) och sätter höger fot intill den vänstra. När vänster fot sättes i marken, böjes vänster knä mjukt och när höger fot sättes intill, sträcker det. Under det att vänstra knäet ånyo böjes tages ett steg bakåt med höger fot och det sträcker när den vänstra foten sättes intill den högra (3). En liten nigning och bugning (4).

Bland ro—sor och	däje—liga	blom—mor
v. — h. framåt	h. — v. bakåt	nig — ning o. bug — ning

Nu dansas återigen ett folkvisedanssteg (5).

I sista omkvädet upprepas stegen från första omkvädet. Men i förflyttningen framåt göres knäböjningen djupare och armarna föras mjukt framåt-~~uppåt~~; blicken höjd. I förflyttningen bakåt föras armarna framåt-~~nedåt~~ (6-7).

Kedjan lossas. Flickorna niger djupt med huvudet sänkt. Pojkarna lägger armarna i kors och bugar djupt (8).

Den lil—la grön	lin—den hon	sör—jer
v.—h. framåt	h. — v. bakåt	nig — ning o. bug — ning

12. En fin visa.

Musik av Vald. Dahlgren

¹⁾Det var en ung = er bond = dräng, han
 gick sig en gång Till kyr = kan en mor = gon, han
 sjöng sig en sång, ²⁾Så gla = de = lig, så
 gla, så gla = de = lig. ³⁾Det var så vac = kert
 vä = der. Han ha = de ny = a klä = der. Han
 sjöng sig en vi = sa: »Hon vän = tar på ⁴⁾mig, ⁵⁾Min
 jän = ta, hon vän = tar på mig.

- 1) Där gick sig en jänta, hon såg sig omkring,
Hon såg åt alla väder, hon såg på alla ting
 - 2) Så gladelig, så gla, så gladelig.
 - 3) Men mest på bonddrängen. — Vid Olsbackasvängen
Den jäntan, den gossen, de råkade 4) sig.
 - 5) De tego, de stannade sig.
-
- 1) »Min jänta, min jänta, vi stannar du dig?
Vi vilja gå tillsammans på livets långa stig
 - 2) Så gladelig, så gla, så gladelig.
 - 3) Och här har du ringen. Och mjölet i bingen,
Och kakorna i taket de samla väl 4) sig,
 - 5) De samla, de samla väl sig.»
-
- 1) Och jäntan hon lade sin hand uti hans,
De gingo framåt vägen, de gingo som till dans,
 - 2) Så gladelig, så gla, så gladelig. —
 - 3) »Min kära min fina, må solskenet skina,
Må solskenet skina på mig och på 4) dig.
 - 5) Må solskenet skina på dig!» (Gustaf Fröding)

Parvis uppställning i ring. Färöfattning.

- 1) Färösteg.
- 2) Under det flickorna bli stående på plats gå pojkarna med gångsteg (börja med vänster fot) i en halvcirkel åt höger framför sina flickor och intaga under vänstervändning sina platser i ringen till höger om egen flicka. Pojken och flickan ha nu bytt platser.
- 3) Ringen fortsätter med färösteg.
- 4) På »mig» vända pojken och flickan sig mot varandra och taga ringfattning.
- 5) Med gångsteg gå paren runt $\frac{1}{2}$ varv medsols och komma sålunda tillbaka till sina ursprungliga platser i ringen. Varannan vers gå flickorna runt sina pojkar på 2). De hålla händerna i kjolen, börja på höger fot, gå i en halv-cirkel åt vänster och intaga under högervändning sina platser i ringen till vänster om sin pojke. Dansen avslutas i parvis ringfattning med nigning och bugning på ordet »dig».

13. En vårlåt.

Text och musik av *Vald. Dahlgren*.

1 Va = för ja sjong = er, vet in = te ja, men
hölls kan ja an = ne gä = re!

2 So = la ä gla, å jo = la ä gla.
So = la ä gla, å jo = la ä gla, å

3 »sjong»! sjonger sön = na = vä = re, å
»sjong», sjong = er s ö n n a = vä = re.

2. Himmel han står sô vårlätt å blå
å hög över sjö å åser.
Vintern den ha ja skecka åttå
ôt nolskogen, dit dä blåser!

3. Mött' ho mej nu, sô kunne ho få
di fineste blomster å mej.
Sist, når ja ga'a sätt ho int' då
dôm mett över hjärta på sej!

4. Tösst du, som far sô tidelititt
å tischler i snår å täller!
Ja ittnô sagt å hô ittnô gitt,
å inte vet du nô heller!

5. Vaför ja sjonger vet inte ja,
men hôlls kan ja anne gäre!
Sola ä gla å jola ä gla,
å länge ä sommern näre!

Uppställning: Deltagarna stå i stor ring. Färöfattning.

Steg: Färösteg, dalsteg och springsteg.

- 1) Ringen dansar 2 färösteg.
- 2) Alla vända sig inåt ringen och dansa 4 dalsteg. (Börja med h. dalsteg!)
- 3) Parvis omdansning med springsteg $\frac{3}{4}$ varv medsols, och motsols när sista versraden sjunges om.

14. Visa i folkton.

1) Kom lil = la flic = ka dan = sa med mej!
 Kom, lät oss gå i ring = en!
 Bland al = la flic = kor älskar jag dej,
 dej el = ler ock = så ing = en.
 Dej vill jag ha, och dej skall jag ta, och
 lyck = li = ga vi ju ä = re.
 Ba = ra var = an = dras hjär = tan vi 2) ha och
 3) dan = sen den går i Bjä = re. 4) La la la
 la la la 5) la la la, la la la la
 6) la la la la la la la la la la la la.

2. Långt upp i åsen bygga vi bo och pynta vår lilla stuga.
 Där ska vi ha båd grisar och ko och pyttor som heta duga.
 Du blir då mor, och jag blir då far, och glöttarna bli oss käre.
 Över oss lyser solen så klar, och dansen den går i Bjäre.

La la la

3. Kom låt oss nu till brudpallen gå och bröllopet lustigt fira.
 Du blir så söt med brudkrona på som vännerna åt dig vira.
 Du blir då min och jag blir då din och aldrig blir nöd på färe,
 När kärleken bor i hjärta och sinn och dansen den går i Bjäre.

La la la

Parvis uppställning i ring. Färöfattning.

- 1) Färösteg.
- 2) Parvis vändning mot varandra under armsträckning uppåt-utåt.
- 3) Omdansning ett varv medsols.
- 4) Parvis korsfattning. Pojken för sin flicka, som dansar 2 valssteg, över till sin vänstra sida.
- 5) Han dansar därefter, förd av flickan, på samma sätt medsols i ringen.
- 6) Denna tur upprepas till versens slut. Valsstegen börja med vänster fot. De dansas rytmiskt och fint.

15. Padderaddan.

Text och musik av Olof Wiberg.

Vivace

1. ¹⁾Det var en gång en padda medung ar i en rad da. ²⁾Har duhört melodin? ³⁾Tycker du den är fin? ⁴⁾Vi ha'

lärt den av vår dada da.

2. Det var en gång en groda
med bakben som var goda.
Har du hört — — —
På gärn hon var och loda.

3. Där mötte hon vår padda
med ungarna i radda
— — —
Hon tyckte dom var fadda.

4. »Se på den där tjocken
så bred hon är i rocken!»
— — —
»Dom är fula hela flocken.»

5. Hon skutta' med sitt bakben,
 hon nicka' med sitt nackben,
 — — —
 Hon har lärt att hålla takten.
6. Och hela padderradden
 var efter uti sladden.
 — — —
 De viftade med gadden.
7. Men tjocka paddemamman
 hon ropte barnen samman.
 — — —
 Det var slut med deras gamman.
8. »Vad har du här att göra?
 Här får du ej oss störal»
 — — —
 »Vill du ungarna förgöra?»
9. Och grodan hoppa naken
 tillbaks i brunnavaken
 — — —
 Vi kan intet göra åt saken.

1) Färösteg.

2) Parvis vändning mot varandra.

3) Båda taga ett steg åt höger — flickan inåt och pojken utåt.

4) De klappa i händerna och dansa om var för sig med 4 gångsteg, flickan ett varv medsols och pojken ett varv motsols.

Dansen fortsättes på liknande sätt vers efter vers utan någon som helst paus.

16. Höga berg och djupa dalar.

1) Höga berg och djupa dalar här är vännen som mej behagar

2) Hej hopp min lilla sockertopp 3) Vi ska' dansa tills solen rinner opp

4) Hej, hopp min sköna! Vi ska' dansa i det gröna

Hej hopp min sköna! Nu vi dansat i det gröna

2. 1) Vi ska' dansa över berg och backar
Slita ut både skor och klackar
 - 2) Hej, hopp, min lilla sockertopp
 - 3) Vi ska' dansa tills solen rinner opp.
 - 4) Hej, hopp, min sköna!
Vi ska' dansa i det gröna.
-
3. 1) Nu vi dansat över berg och backar
Slitit ut både skor och klackar.
 - 2) Hej, hopp, min lilla sockertopp
 - 3) Vi ska' dansa tills solen rinner opp.
 - 4) Hej, hopp, min sköna!
Nu vi dansat i det gröna.

Parvis uppställning efter varandra i ring motsols. Öppen fattning n:r 1. Ledig hand i sidan.

1) Med början på yttre foten dansas 4 mazurkasteg framåt i ringen. Vändning mot varandra på första steget och från varandra på det andra o. s. v.

2) Ett steg med yttre foten, inre svänges framåt och paret gör en helomvändning — gossen mot~~s~~ och flickan medsols.

3) Samma helomvändning men *medsols* i ringen (Gossen vänder sig denna gång medsols och flickan motsols.)

4) Hambofattning. Paret omdansar med mazurkasteg till versens slut.

Alla verserna kunna utföras på samma sätt. Men det är också trevligt att, i st. för omdansning med hambofattning, avsluta sångleken med mazurkasteg i stor ring motsols.

17. Böljebyvals.

Musik av W. H. Ingers.

1. 1) Sjung, 2) sjung i 3) a = lar = na, 4) Fly = gan = de

5) storm, du 6) käm = pars 7) vän, 8) Sjung, 9) sjung i

10) sa = lar = na; 11) Glim = man = de 12) höst = löv 13) fa = 14) ra.

15) Stolt un = der 16) e = kar = na 17) Prun = kar en 18) se = = nad

19) ska = ra än. 20) Tro = fast i 21) le = kar = na

22) Tro = fast i 23) le = kar = na, 24) Tro = fast i 25) storm och

26) fa = ra

2. Fast, fast mot rockarna
 Slå dessa bröst, som stormen spänt,
 Lugnt under lockarna
 Trotsiga blickar fara.
 Än från altanerna,
 Där sina lyktor vildvin tänt,
 |: Ler mot kompanerna :|
 Kvinnornas unga skara.
3. Snart, snart på planerna
 Möter jag dig, som ingen vet,
 Stark som orkanerna
 Känsloernas vindar fara.
 Går du i tågande
 Skyarnas svalka röd och het?
 |: Ord har jag lågande, :|
 Länga jag måst dem spara.
4. Sol, sol i ekarna,
 Tänd nu till balen höstens bloss!
 Mörkt brinna vekarna;
 Dånande vågor fara.
 Våren den susande
 Har inga visor mer för oss.
 |: Livet är brusande :|
 Stormsång och stormdans vara.

(E. A. Karlfeldt)

Uppställning: Deltagarna taga i stor ring. Därefter vända sig pojkar och flickor mot varandra, så att pojkarna stå motsols och flickorna medsols i ringen med ett stegs avstånd från varandra.

Steg: Valssteg och gångsteg.

Alla börja på en gång med *vänster* fot och räcka varandra *höger* hand samt dansa kedja framåt med 7 valssteg (pojkarne motsols, flickorna medsols). Man räcker omväxlande *höger* och *vänster* hand till den mötande, men blott *ett* handslag för varje valssteg (1-7). Det sista handslaget blir med *höger hand*. Den man tagit i hand 7:de gången, skall man dansa med till versens slut. Alla bilda nu ring med vanlig handfattning och dansa 5 valssteg — börja med *vänster* fot! — medsols i ringen (8-12). När *fara* sjunges, bildas parvis uppställning motsols i ringen genom att varje pojke — hållande sin flickas *vänstra* hand med sin *högra* — dansar fram till hennes sida med 3 *gångsteg*. Flickan vrider sig samtidigt med 3 små *gångsteg* *höger* om (13). Båda vända sig något mot varandra på (14).

Flickorna hålla *yttre* hand i *kjolen*, pojkarne hand i *sidan*. Mjukt och lätt dansa de 4 valssteg framåt (pojkarne börja med *vänster* och flickorna med *höger* fot) vändande sig växelvis mot och från varandra (15-18). Kavaljeren *höjer* sin *högra* arm och låter flickan dansa under denna med tre *gångsteg* (19).

Paret tar *sluten* fattning. Det dansar med 6 valssteg motsols i ringen (20-25). På »*fara*» stanna de *mitt* emot varandra (samma uppställning som vid lekens början) samt *niga* och *buga* för varandra (26).

18. Aspåkerspolska.

Musik av W. Peterson-Berger.

¹Varför sitta vi så still och tysta? Ha vi uttömt alla

kärorna— Är alla de små läppar kyssda,

som gåleende kring detta bord? ²Är alla de småkvinnor gifda, ⁴som gåtrippande i denna sal—⁵Finns här inga hjonelag att stifda, ⁷brinna inga hjärtan i vår dal?

Jag skall varpa garn och jag skall nysta,
 jag skall kärna smör och klippa får.
 Aldrig äro mina läppar kyssta,
 aldrig bliva de i detta år.
 Jag skall plocka bär och väva vammal,
 jag skall verka förr'n jag blir för tung.
 Om jag gifter mej, när jag blir gammal,
 skall jag taga dej, om du är ung.

(E. A. Karlfeldt)

Parvis uppställning i stor ring. Händerna fatta något över axelhöjd. Fötterna stå i ringens riktning, men överkroppen är vriden mot ringens mitt och något bakåtförd.

1) Steg: ett sorts tresteg åtföljt av hopp. Det utföres på 2 takter. Vi sjunga hela första versraden på det första vänstersteget. På »Var...» ta vi ett steg med vänster fot och knäet böjes. Under tiden har höger ben pendlats framåt och på »vi» sättes höger fot intill och något framför vänster fot. Återigen ett steg med vänster fot på »still». Detta efterföljes av ett hopp, varunder höger ben föres framåt med nästan sträckt knä och lyftes vänster en fotslängd över golvet. Under avsjungandet av nästa versrad dansas ett högersteg (h. — v. fot intill — h. — hopp) o. s. v.

2) Kedjan lossas, alla fatta i kjolen. Ettorna vända helt höger om. Såväl ettor som tvåor korsa vänster fot över höger och avlägsna sig från varandra med 3 korssteg och sätta på 3) höger fot intill den vänstra (vänster i kors — höger, vänster i kors — höger, vänster i kors — höger intill). Ettorna stå nu i en yttre, och tvåorna i en inre ring.

4) Med 4 lätta steg gå alla runt på stället ett varv åt höger. På »sal» vänster fot intill höger fot.

5) 3 korssteg åt vänster, mot varandra, men nu korsas höger fot över vänster och på 6) sättes vänster fot intill den högra.

7) Parvis ringfattning och livlig omdansning ett varv runt. Efter »dal» återtages de ursprungliga platserna i ringen med ett lätt hopp.

Vers två utföres på samma sätt som den första.

19. Sigurdskvädet.

Sigurdskvädena, av vilka 15 stycken finnas upptecknade, äro de äldsta danskväden som leva kvar på Färöarna. De handla alla om den över hela Norden så uppburne sago-hjälten Sigurd Fafnesbane och om hans färder på hästen Grane. Melodien, som är en och densamma till alla sigurdssångerna, torde även den vara synnerligen gammal; den är upptecknad efter fru Garborgs sång. Här upptages endast några av de 59 stroforna hörande till Dvergemöy I. Översättningen från färöiska är verkställd av *Ruben G:son Berg*.

Sjunges till dans i slutan ring med färösteg (se förordet).
Indansning vid andra »gullet» i omkvädet i exempelvis verserna 4, 10, 15.

1. Hört har jag från fordom tid att örnen far kring värld,

Nu skall jag kväda om Sigurd den unge, om hans första

färd. Gul = let från he = den bar Gra = ne, gul = let från

hed bar Gra-ne, Si-gurds svärd vart dra = kens ba = ne,

se-ger han ö-ver dra-ken vann, gul=let från he=den bar Gra=ne

2. Örnen är det snabbaste djur,
flyger så långan led.
Nu skall jag kväda om Sigurd den unge,
när först till strids han red.

3. Skölden skiner i gyllene sal,
han är icke kommen till dans.
Sigurd den unge, Sigmunds son,
så nämner jag namnet hans.

4. Sigurd gångar i salen fram
och djärvt till orda tager:
»nu lyster mig rida till Dvärgaskog
och de vilda djuren jaga».

5. Hjalprek konung talar så
och lägger Sigurd på sinne:
»dvärgamål och trollefröjd
bo i berget inne».

6. Sigurd sig svingar på Granes rygg,
han tarvar ingen töm,
så lätt och snabbt han rider fram,
som båten far med ström.

7. Sigurd rider första dagen,
tills det lider mot kvällen;
ritten bär mot mörkan skog,
fjärran hans faders välden.

8. Sigurd red genom skogen fram
i dagar och nätter tre,
men varken kristen eller troll
kunde han för sig se.

9. Sigurd red genom skogen fram,
det bar över sten och stock.
Då står det framför honom med ens
en myllrande människoflock.

10. Sigurd sitter på Granes rygg
med både sköld och svärd:
»här skall jag rida längre fram
för att skönja eder färd».

11. Sigurd rider sig längre fram,
den ritten var ingen dans.
Han ser det knytnas framför sig
av dvärg vid dvärg en krans.

12. En av dvärgarna gick fram,
det är ryktat vida:
»är du kommen att leka här
eller är du kommen att strida?

13. Sigurd sitter på Granes rygg,
han var icke blid i hågen.
Blyg var Sigurd för dvärgarna,
tordes ej svara på frågan.

14. En av dvärgarna steg fram.
het var han i håg,
höjde upp sin högra hand
Sigurd i anlete slog.
15. Sigurd svärdet ur slidan drog,
det stålet klingade gott;
»detta är det första sår,
som jag i strid har fått».
16. Sigurd svärdet ur slidan drog,
höjde den klingan blå;
så den dolske dvärg han slog
klöv i stycken två.

20. Ormen länge.

»Ormen länge» är en färöisk dansvisa, som skildrar hela Svolderslaget. Den dansas till en gammal form av sångdansen, kallad »hringbrot», nu även glömd på Färöarna. Melodien är upptecknad efter fru Garborgs sång. — De här upptagna stroforna äro översatta av *Ruben G:son Berg*.

Sjunges till dans i slutna ring med färöstep (se förordet).

Vid vers 4 eller 5 (beroende på ringens storlek) vänder sig försångaren utåt under sin vänstra och grannens högra arm, ringen följer efter och rör sig sålunda *utåtvänd* till vers 7 eller 8, då försångaren, med ovan beskrivna rörelse, *motsols*, vänder ringen *inåt*.

1. Vil = jen I lyss = na till kvä=det mitt och vil = jen I

tro där = up = på? Om konung O=lof Tryg=va=

son skall nu min vi = sa gå = = å Dan=sen glim=

mar i sa = len. Så dan=som vi i ring! Gla = da

ri = da Norges män till Hil = durs ting.

2. Det byggdes och smiddes på kungens bud
en drake vid havets strand,
Ormen länge, det största skepp,
som restes i Norges land.

3. Förgyllande skeno dess stävar två,
och sidorna blänkte blå.
Förgyllande glimmade skölden i topp —
sagorna säga så.

4. Konungen sitter i högsätet sitt
och talar till sina män:
»Nu skola vi segla på saltan sjö,
som jag drömde för längesen.»

5. Karska och glada svarte hans män:
»Herre, vi skola dig följa.
Med dig vi ej rädas för hårdaste strid
eller för brantaste bölja.»

6. Högvuxen sven från berget sprang,
bar en både jättelik.
»Jarlen av Ringerike
han sände mig nu till dig.»

7. Och konungen sade till svennen så
med gamman i sin hug:
»I sanning skall du säga mig,
du gosse, hur kallas du?»

8. »Ejnar skall du kalla mig,
väl vet jag spänna bågen.
Tambar nämner jag bågen min,
dess pil far snabb som lågen.»
9. Så gingo de ned till havets strand,
väpnade män och gäva.
När skeppet de skjuta ur skjulet ut,
träden och markerna bäva.
10. Silkesegel de hissa för vind
att ut i havet gånga.
Så är det sagt, att kungen själv
styrde Ormen länge.

21. Bendik och Årolilja.

2. Han var ej i konungens gård
mer än månader två,
han drogs till konungens dotter
i så stor älskog.
3. Konungen bygger gullstigarna
både branta och höga.
»Den som gullstigarna djärves gå,
han skall livet låta.»
4. Svarade ungan Bendik,
han stod ej långt därifrån:
»Jag gullstigarna djärves träda,
förutan konungens lov.»

5. Om dagen rider Bendik i skogen ut
och fäller den vilda hind.
Om natten han sover hos väna jungfrun
det gäller hans unga liv.
6. »Jag tycker så vänt om ditt gula hår,
likt böjande äppelkvistar.
Säll är den, som dig månd få.
Gud hjälpe den, som dig mistar.»
7. »Jag tycker så, när jag sitter hos dig,
som jag satt uti solskenet bjärta.
När jag och du måste skiljas åt,
då brister båd håg och hjärta.»
8. In kommer konungens lilla smådräng,
väl förde han sina ord:
»Bendik trör gullstigarna
förutan konungens lov.»
9. Det var danske konungen,
han slog sin näve i bord:
»Ej skall Bendik livet njuta,
bjöds jag all världens jord.»
10. »Lunda kyrka i Skåne
är täckt med rödan gull.
Ej skall Bendik livet njuta,
gav han den tre gånger full.»
11. De bådo för ungan Bendik
alla som hade mål,
fågeln på vilda kvisten
och djuren i skogarna låg.

12. De bådo för ungan Bendik,
allt det, som hade liv,
trädet i vilda skogen
och blomman i fagraste lid.

13. In kom hon Årolilja,
föll för sin fader på knä:
»Hör du käre fader min,
fången skall du mig ge.»

14. »Gå bort ifrån mig Årolilja,
jag vill dig icke höra.
Det passar så illa mitt goda svärd
att kvinnoblodet röra.»

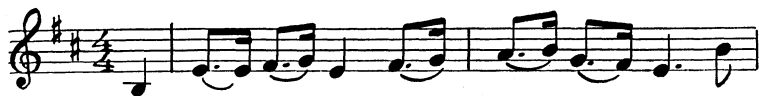
15. Där borta söder om kyrkan,
där togo de Bendiks liv.
Uppe i höganloftet,
där dog hon, hans väna viv.

16. Så lade de Bendik sunnan kyrkan,
och Årolilja nordan.
Där växte uppå deras grifter
två fagra liljeblommor.

17. Där växte uppå deras grifter
de fagraste liljeblommor.
De kröktes ihop över kyrkotaket
där stå de kungen till domar.
Årolilja, hvi sover du så länge?

Dansbeskrivning, se Norske folkedansar II av Klara Semb.

22. Liten Aslög.

1. ¹Å det var li-ten As-lög, ²hon var så vän en mö; ³hon

göm-des i en har-pa, ⁴att hon in-te skulle dö. ⁵Men

in-te dör det, som är skapt å le-va

2. Å det var Heimer fosterfar, han slog på harpan lätt,
var gång den lilla kungadottern snyftade och grät.
Men inte dör det, som är skapt å leva.
3. De drap den gode fosterfar, de harpan slog itu,
de gjorde Aslög till en träl med sotat hår och hy.
Men inte dör det, som är skapt å leva.
4. Men Aslög ren sig tvådde, och håret sken som sol,
av Ragnar Lodbrok sattes hon på Sveriges kungastol.
Men inte dör det, som är skapt å leva.

Uppställning i dubbel ring, gossarna i den inre och flickorna i den yttre. De äro parvis vända mot varandra. Armarna hänga löst utmed sidorna.

1) Ringarna röra sig med 2 sidosteg åt vänster; gå förbi en i ringen och stanna vid nästa. (Räkna icke den, med vilken ni dansar!)

2) De två, som nu stå mitt emot varandra, taga höger handslag. De byta plats med 3 steg på tå (vänster — höger — vänster) och sätta så höger fot intill vänster. Gossarna stå nu i yttre och flickorna i inre ringen.

3) Båda ringarna taga återigen 2 sidosteg åt vänster, i det de gå förbi en — densamma som förut — samt stanna framför egen gosse eller flicka. 4) Med höger handslag byta de platser på samma sätt, som ovan beskrivits.

5) Alla gossarna, som nu stå i den inre ringen, fatta varandras händer; flickorna göra detsamma. Så sätta gossarna vänster fot i golvet och svänga höger fot över. — När vänster fot sättes i golvet, göres samtidigt en liten men långsam knäböjning, vilken utlöses i en knästräckning och hävning på tå samt slutligen hälsänkning. Under tiden har det högra benet med en långsam rörelse förts i kors över det vänstra. — Flickorna sätta samtidigt höger fot i golvet och svänga vänster över. Detsamma upprepas med andra foten.

men inte dör det,	som är skapt å	le = va
v. steg — h. ben över	h. steg — v. ben över	v. fot i golvet — h. intill
h. steg — v. ben över	v. steg — h. ben över	h. fot i golvet — v. intill

På ordet »leva» taga gossarna ett litet steg åt vänster och sätta höger fot intill vänster, samtidigt som de lyfta armarna högt. Flickorna taga steget åt höger och sätta vänster fot intill höger, samtidigt som de lyfta armarna.

Översatt från norska av I. M.

23. Åka på isen hala.

Steg av *Ivar Aasen*, översatt av *E. A. Karlfeldt*. — Sjunges till den färöiska »bandadansen». Melodien är upptecknad efter fru Garborgs sång.

Växelsång till färöstep, flickorna börja sången; v. 6 och 7 sjungas av flickor och gossar gemensamt.

Deltagarna ställa upp sig parvis efter varandra. Med inre handen (flickan vänster, gossen höger) hålles, på ungefär två armlängders avstånd, ett sträckt band i axelhöjd. Vid dansens början höja paren — utom det första — banden med sträckta armar; första paret vänder sig samtidigt mot de övriga och dansar med sänkt band in under bandvalvet. Paren följa med jämna avstånd samma väg. Så snart ett par sålunda hunnit genom valvet, höjes bandet, flickan vänder till vänster, gossen till höger, helt om, och paret bildar bandvalv.

Det par, som vid v. 6 träder ut ur valvet dansar utåt ifrån varandra (gossarna fatta banden med bägge händerna) och bildar under färöfattning med de efterföljande tvenne halvcirklar. Så snart alla deltagarna hunnit ut i dessa, slutes ringen och rör sig medsols, tills visan är slut. När ringen stannar lyftas armarna högt.

Färöstepen hållas under hela dansen jämna och oberörande av vändningarna.

1. Å = ka på i = sen ha = la med o = skodd häst och yr,

krys = sa i stormen stri = da med båt, som ingen styr,

rän = na i kapp, när re = nen på vå = ta dri = vor flyr:

det är en galnings gö = ra och mannens ä = ven = tyr.

2. Göra sig grann och fager
och färdas så fint och smått,
gömma sitt rätta lynne,
tills målet väl är nått,
låta dig länge hoppas
och svika dig redan brått:
det har jag hört som oftast
skall passa kvinnor gott.

3. Göra sig mör i munnen
och fria på narri blott,
fresta de stackars flickor
till både stort och smått,
låta dem sedan fara
och le åt deras lott:
det har jag hört som oftast
skall passa karlar gott.

4. Gå så förnäm och kräsen
och byta sin håg var dag,
kappas om största stäten
och köpa av alla slag,
låta en annan svida
för slika företag:
det har jag hört som oftast
skall vara kvinnfolks-tag.

5. Gå kavat och skryta
och pösa av självbehag,
sitta i dryckeslaget
och hänga natt och dag,
komma sen hem och dundra
och hota med hugg och slag
det har jag hört som oftast
skall vara karlars tag.

6. Ändå så vill jag säga:
det finns så många slag.
Råkar man på det goda,
så ser man väl andra drag.
Möter ett ärligt hjärta
ett lika hjärtelag,
ja, då är det ljust i hoppet
som sol på en sommardag.

7. Ja, när de rätta mötas,
är allt i sitt rätta lag.
Troget på väg de följas
i sämja och gott behag.
Ungdom och fägring vika,
men hjärtat slår friska slag;
kärleken håller sin värme
och varar till dödens dag.

Färösteg.

Färösteget är ett sexsteg, som utföres på 4 olika sätt:

- 1) Det grundläggande färösteget (på norska kallat »kvilesteg») utföres sålunda:

V. fot framåt, 1	h. intill, 2	v. fot framåt, 3	h. intill, 4
h. fot framåt, 5	v. fot intill. 6		

- 2) V. fot framåt, h. intill, v. fot, sviktning el. hopp
 1 2 3 4
- h. fot, sviktning eller hopp.
 5 6

- 3) Nerhopp på båda, nerhopp på h., v. fot, hopp
 1 2 3 4
- h. fot, hopp.
 5 6

- 4) Nerhopp på båda, nerhopp på h., nerhopp på båda,
 1 2 3
- nerhopp på v., h. fot, hopp.
 4 5 6

Anmärkning: Steg 2, 3 och 4 böra ej inövas förrän steg 1 helt behärskas. Då fel lätt insmyga sig vid tolkning av danssteg är det lämpligast låta en folkvisedansinstruktör inöva nämnda steg.

Regler för färödansen.

Vid färödans bör man noga se upp med fötternas ställning. Tärna få ej peka rakt in i ringen. Man står efter varandra med fötterna och hela kroppen — men pojken skall vända överkroppen och ansiktet mot sin flicka, ty eljest blir det inget samspel i dansen. Man dansar samman två och två; och förtäljer för varandra innehållet i visan.

Var noga med armfattningen! Låter en enda i ringen armarna hänga slappt ner, så är bilden av ringen förstörd. Alla måste vara noga med att göra samma rörelser på en gång. Om bara en enda av de dansande gör annorlunda är bilden av dansen förstörd. (Klara Semb.)

PRIS KR. 1:50
